

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY CESSNER

ΑΙΓΛΗ ΚΑΙ ΙΡΙΣ

(Άρχικ ειδύλλιο)

ΑΙΓΛΗ.—'Ο ήλιος κοιτάζει να γείρει κι' ο άνεμος είν' άνοια ξεπόε. Τά λουλούδια, μαγαμένα από τις ζωτιφές του ήλιου άχτιδες, έχουν σπάσει το κεφάλι τους. 'Ελα, γλυκέρι μου φίλη, άε κατεβούμε στην άνοιχτοιαιά, εκεί όπου το φέμμα πρηνόταε χαϊδεύει την όδη. Κάτω από τ'ά δέντρα θ' άνασάνουμε δροσερό άνερά...

ΙΡΙΣ.—'Όπου κι' άν πού πήε, σ' άνοιχτοιά. Αίγλη μου, Πήγαννε όμως σιγά—σιγά, γιατί τ'ά κλωνάρια των δέντρων με χτυπάνε στο πρόσωπο.

ΑΙΓΛΗ.—'Ω, ποσο όραία και ζωσταλλένια είνε τ'ά νερά! Πόσο καθαρά ξεχωρίζε κάθε πέτρα στο βούθ! Κιττάεε τι όραία πού νελάε το ποτάμι άπάνω στην άνοια! 'Α, δέν βαστάω πεύ... Σού όραϊσμοια σ'ε Νεράιδε, ποε άνω θα βγάλω όλα μου τ'ά ρούχα και θα βουιστώ ως το λαιμό μέσα στο ζωστερο νερό...

ΙΡΙΣ.—Κι' άν τ'άξει να μου ίδη κανέναν διαβάτη;

ΑΙΓΛΗ.—'Α, όχι, δέν υπάρχει δρόμος πού να όδηγή πρός τα δό... 'Επειτα, αψη ή μηλιά πού ήρνεοτα στην όψη κι' άπλώνει τα κλωνιά της, μεε σκεπάζει πούν καλά από κάθε ξένο μάτι. Μη φοβόμια, έχε ήμισποσση σε μένα. Είπε σάν νάμιασε κλεισμένεε μέσα σε μία πρηνή σπηλιά όπου δέν ισορύε η γάση βέλμια άνδρόπινο. Κι' άν κάποτε ή άέρα άνοιξει τα κλωνιά, αυτά ξεανάχροντα καλά στη θέα τους...

ΙΡΙΣ.—'Αφοτ' άποφασίζεε έσύ, θα τ'ά κάνω κι' εγώ...

'Η δυν ζωτιφόμενεε βοσκοπούλεε άφίνον τ'ά φορεσιά τους στη όψη της μηλιάε και τρέμονταε γλαζά άτ' την φρόση, μιλάνον στο νερό. Σιγά—σιγά τ'ό δροσερό φέμμα ήε σκεπάζει ως τα γόνατα και γόναε ως τα χωνιάτα στήθη τους. Τότε ή δυν άναπνεύμενεε ήλξεε γάθοντα άπάνω σ' ένα σωρό άτ' άσπρα λιβάρια, πού τ'ά είχε βγάλει στην όψη το ποτάμι, και ξεαπορρίζονε την ζωιδέντα τους).

ΑΙΓΛΗ.—'Ω τι γορά, φίλη μου! Μοφ φαίνεται ποε ξεαναγεννάνια, ποε παίνοιο ζωνοήματα ζω... Είμια ζωοφάνη, ποε ζωοφάνη... Και τόρα τι λέε να κάνουμε; Θέλεε να φάμενε κανένα τραγοδι;

ΙΡΙΣ.—'Τρελή! Μά δε ανολογίζεμια ποε θα μεε άνοήσουν από την άπικερνή φάη;

ΑΙΓΛΗ.—'Εμμε δάρο. 'Ανοσε, να τι θα κάνουμε. Θά πού πήε με ά διαορη ή σπορία...

ΙΡΙΣ.—'Ιστορία;

ΑΙΓΛΗ.—'Ναι, με άπορη και άπικερνή ιστορία. Θά πήε έσύ ποστη, κι' έπειτα θα σοφ διηγηθώ κι' εγώ με διχη μου...

ΙΡΙΣ.—'Ξέρω με τίποτα, αλλά...

ΑΙΓΛΗ.—'Ελα, μεε τινε σε μένα, κι' εγώ είμια πιο εχθρική άτ' τ'ά κλωνιά αούτ' το δέντρου.

ΙΡΙΣ.—'Ανοσε με λοιπόν. Είνε ζωποεε μερεε τόρα από τότε ποε κατέβαντα το λοφο, όδηγόνταε το ζωάδι μου στο λιβάδι για να βοσκώση. Στη όψη του λοφο, άποε ξερεε, είνε μια ψηλή κεραιά. Εκεί λοιπόν... 'Αλλά είμια τρελή, ποε ισορύε να σοφ φανερώσω το μεγάλο ισοστό ποε κλείνω μέσα στην ζωοδιά μου;

ΑΙΓΛΗ.—'Τι, μήποε κι' εγώ όποτα δέν θα σοφ πο τ'ά δικά μου τ'ά ισοτά;

ΙΡΙΣ.—'Καλά τότε... 'Ενώ κατέβανια λοιπόν από το όρημικό ποναπί, άνοια με γλυκέρι φωνή ποε τραγοδοσε άμοιονότατα. Μεγεύτηρα από το τραγοδι κι' έμια σάν έξοταια, ζωτάζονταε ρέοιο μου. Κανέναν όμως δέν είδα... Ναι, σοφ όραϊσμοια, κανέναν... 'Εσοκλωσθηρα το δρόμο μου, κι' όταν πέρασε την κεραιά, τότε κατάλαβα ποε από κε έγγότανε το τραγοδι. Δεν σοφ φανερόνο όμως τ'ά λόγια του, άν και τ'ά ζωο φωνάμενε για πάντα μέσα στην ψυχή μου...

ΑΙΓΛΗ.—'Πρέπει να πού τ'ά πήε. 'Εδώ, κάτω άτ' τον ίσοιο αούτ' του δέντρου, δέν κρατιέται μυστικό. 'Αλλοστε πρέπει να ξερεε;

ποε ή βοσκοπούλεε δέν έχουν κρηιά ή με άπό την άλλη...

ΙΡΙΣ.—'Εστο, 'Αλλά ή βοσκοπούλεε, όταν μιλόν για τον έαυτό τους, τ'ά παραλένε. Μην τ'ό λημονάε αούτ'ο. Κατέβανια λοιπόν με το ζωάδι μου, όταν άνοια αούτ'ο τραγοδι, ποε άτίχησε γλαζά μετ' στην ψυχή μου;

—'Ποιά τάχα νάνια κι' από ποε νάχεταε αψη το φαίνεται τόσα καλή και σενη με τοε ζωομιοε και σποιασεε τρέοντε της; 'Ω ξεφίνο, ποε πάζετε με τ'ά όλόχρονα μαλλά της, πέστε μου, σάε παρακαλώ, ποιά είν' αψη ή Νεράϊδα;

'Αν είνε ζωομιά από της Χάριτεε, σποιασεε θάνα ή πιο νέα κι' ή πιο όραια άτ' αΐτεε...

'Κιττάεε. Το τραγοδι ζωτάρε γερονε κάτω από τ'ά πόδια της, κι' ο άσπρος κρηίος κι' ο γαλάζιος άνανθοε, βέλονοταε τ' όραίο πρόσωπό της ποε τοεε ξεπερνάει στην όμοια, γέροντο το κεφάλι του...

'Ω εΐτιχησμενεε λουλούδια, ποε ζωομαζέτεε τίποτα ζωορά, θα σάε ζωφο ένα—ένα, θα σάε πλέξω σε δυό στεφάνια, και με τ'ό ένα θα σποιαφώσω το μετόπι μου, ένώ το άλλο θα τ'ά προσφάρο με σποιασώ στο Θεό της αγάτεε...

'Αλλομιοε! ποε σποιαρεε όλόχρονα τραγομηνή το μαύρα της μάτια! Θεε μου, τι είν' αούτ'ο ποε σε φοβίε, άγαπηνή μου;

'Οπτε άποιο όνοιο είμια εγώ, οπτε για φοβόρα σποιαρεε μελάε το τραγοδι μου...

'Ω, γιατί όμως να με ισορύε να το τραγοδοσω με τόση άνοια, ποε να σε φάη σ' έξοταια γλυκέρι και να σοφ σταματησώ τα βήματα;

'Ω άγοιοριαντάελλα, κρηίτε τ' άγχαθια σοε και μην τοιμάητε τ' άγχαθίοτε τ' άβρο της ποδι, αλλά άν ισορούατε με της άποιάτεε άνάλοφα το ζωιασπό φέμμα, θα ζωοφίον πούν για το σταμάτημά της...

'Α, ποε ζωοκοε προσπαθώ να κρατήσο την αγάριση! 'Ανοσε με τοιλάχι, σο, κληρη Νεράϊδα, άνοσε με και σποιαζίσο με...

'Όταν έρεθ ή ήσοχη νύχτα κι' ή σεληνή σποιασεε το λιμνο της φώε, άδερφο τότε κι' εγώ στην καλύτε σοε και θα ζωομίοσο στο παραθύρο σοε ένα καλήη γεμάτο κεραιά...

'Αν δέν άνηθηε την προσφορά μου, καλή μου Νεράϊδα, άν δέν περιφρονησεε το δόρο μου, ά, θάμια ό πιο εΐτιχησμενοε των βοσκών...

'Αλλά σο φεύγεε, ψυχή μου, και το βέλιμα μου ποε δε λατράρο, μόλεε ζωορθώνε να ξεχωρήση άναμωε άτ' τ'ά δέντρα το φέμμα σοε...

'Ανοτησμενεε εγώ! 'Η σοιά έκεινηε ποε λατρενο, ζάνετα κι' αψη, 'Ασπιαχη, σποιαφάροδι, γιατί φεύγεεε από κοντά μου;...'

Αούτ'ο ποε τραγοδοσεε ο βοσκόε. 'Εγώ πήγανια στο δρόμο μου με τ'ά μάτια ζωοφωμενα. Μερκιεε φορεε γηρονοσα ζωορά το βέλιμα μου ποεε το δέντρο, αλλά τ'ά κλωνιά του ήσαν τόσο πονα, ποε τιποτε δέν ισορούε να δω. 'Επ' τέλοεε, έγτασε ή νύχτα. Νομίζεε ποε άνακαύτηρα τότε, Αίγλη μου άναπνεύτη; Μόλεε έπειτα να ζωομιοέ, είδα ένα βοσκό ποε ήθεε και κρηίμεσε ένα καλήη στο παραθύρο μου. Τόν είδα κάτω από το λιμνο φώε τοεε φεγγαροέ. 'Ο ίσοιοε του έλεγεε άπάνω στο ζωοβέδιό μου. Το πρόσωπό μου γίνεκε με μιαε ζωοκαζόκωνο κι' ή καρδιά μου άνοισε να χτυπά δυνατά. 'Αλλ' όταν έβηγεε ο βοσκόε από κε, πέε μου, δέν έβηκε να σποιαθώ, για να βεβαοθώ άν ήταν όνεγο ή άληθεια αούτ'ο ποε είχα δει; 'Εξΐγωσια λοιπόν στο παραθύρο και με ζωορεε τρεμμένια ξεζοφόμενα τ'ά καλήη. 'Ηταν γεμάτο κεραιά. Σού όραϊσμοια, Αίγλη μου, ποεε ποτε δέν έφωγα τόσο γλυκά κεραιά. 'Ησαν σκεπασμένα με μωρινεε και με ρόδα... 'Ω, μαντέιο τόρα την έπιθυμία σοε. Θέλεε να μάθηε τ' ό

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Μήκη στον κήπο κι' είδα (γύρω) Σκοτάδι πένθιο και ζωοο την άνοιάτικη πορφυρε να σκεπτεται στα βήματα (μου).

Κατ' άτ' τ'ά δέντρα τ'ά θλίμ (μένα) τότε περλάσε μαζό μου. Δίλωε προμήμια κανένα, Διό πολοφίλοτο νεκρό μου Μ. ΜΑΥΡΑΔΗΕ

